

[Socialministeren.]

slutning hertil fornøden hjælp. Afgørelsen af, hvordan de lokale myndigheder vil etablere de kontaktmuligheder, der er påkrævet for at opfylde lovgivningens forpligtelser med tilbud om vejledning og rådgivning, er overladt til de kommunale myndigheder.

Denne ordning er en helt naturlig følge af, at specielle, lokale forhold må spille en afgørende rolle ved opbygningen af den kommunale rådgivningsvirksomhed. Der er derfor ikke fra centralt hold udarbejdet planer om etablering af de af hr. Jørgen Junior omtalte krisecentre.

Den konfliktsituation, som hr. Jørgen Junior henviser til i motiveringen for sit spørgsmål, giver mig anledning til at sige, at man i disse situationer skal være varsom med at placere skylden for opståede vanskeligheder hos den ene part. Som i alle menneskelige konfliktsituationer vil der i reglen være fejl på begge sider, og det er min overbevisning, at man ikke løser problemerne ved ensidigt at gribe ind til støtte for den ene part, og det gælder i ganske særlig grad ved tvangsmæssige foranstaltninger. At genskabe harmoni mellem forældre og børn er en proces, som kræver tålmodighed og som også må bygge på frivillighed.

Man må i denne forbindelse ikke glemme, at det primære er hensynet til barnets tarv, og det er derfor myndighedernes opgave at søge at bidrage til at give børnene og de unge de bedst mulige forudsætninger for at udvikle sig til selvstændige og ansvarsbevidste personer.

De afgørelser, der må træffes i sådanne tilfælde, kan måske ofte for udenforstående virke uforståelige. Jeg har imidlertid tillid til, at disse meget vanskelige afgørelser træffes på en fornuftig og ansvarsbevidst måde af børneværnsmyndighederne, og at der er et alvorligt ønske om, så vidt det overhovedet er muligt, at bidrage til at genskabe naturlige familiære forhold.

Jørgen Junior (FP):

Jeg takker for ministerens redegørelse. Vi er naturligvis ganske enige i, at det må være børnenes tarv, der er det væsentlige i denne sag. Det, der forurolicher lidt, er, at når vi nu får de nye socialcentre, som man åbenbart i København ikke mener kan påtage sig den opgave at hjælpe disse børn, som løber

hjemme fra, mener ministeren da ikke, det bliver foruroligere, når den ansvarlige embedsmand, Ernst Larsen, i dette tilfælde kan udtale, at deres tilværelse må skabes på børnenes egne præmisser? Det lyder dog ikke, som om han primært er indstillet på at styrke familieforholdet, og det må være det, der i 99,99 pct. af tilfældene burde være det ønskelige.

Jeg håber, ministeren er enig i den konklusion.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg må sige, jeg nærer ikke tvivl om, at Ernst Larsen, som jeg kender, er indstillet på at gøre det, som jeg også sagde i svaret før: så vidt det overhovedet er muligt at genskabe de naturlige familiære forhold.

Med hensyn til spørgsmålet om krisecentrene mener jeg, de bliver et led i socialcentre her i København. Det er vel kun ganske få steder, man forestiller sig disse krisecentre, men som sagt er jeg ikke nærmere inde i de planer, som Københavns kommune for øjeblikket arbejder med, og de er vel heller slet ikke færdige med henblik på bistandslovens ikrafttræden til april 1976.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Spørgsmål nr. 24 udgår til besvarelse i næste spørgetid.

Spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Dohrmann (FP)* til socialministeren (22/9 75):

„Vil ministren henstille til kommunerne, at medarbejdere i daginstitutionerne afskediges, såfremt de ulovlige aktioner fortsætter?“

(Spm. nr. 6).

Begrundelse.

De yderst beskedne og rimelige nedskæringer på daginstitutionsområdet har som bekendt udløst en lang række usmagelige aktioner fra en lille kreds af venstreorienterede pædagoger. Disse aktioner, som medfører store problemer både for de forældre, der